

[Himmelstrup.]

Korsgaard — har skuddt dette Spørgsmaal frem i Forgrunden og forlangt, at Landmandsbankens Aktier nu skulde sælges, og har ladet forstaa, at man vilde benytte den Lejlighed, som her forelaa, til at tvinge Regeringen hertil, naar den ikke følte sig tvunget af Bestemmelserne i den gældende Landmandsbanklovs § 3. Det har jo været fremhævet meget stærkt. Jeg nævner saaledes, at det ærede Medlem Hr. Korsgaard ogsaa i den Ordførertale, det ærede Medlem holdt i 1934 om denne Sag, som jeg har omtalt før, udtalte ikke ringe Sympati for hele Forslaget om Seddelbanken efter de Principper, som var nedlagt i Regeringsforslaget, men hvor han dog meget stærkt skød Spørgsmaalet om Salget af Landmandsbankens Aktier i Forgrunden. Jeg beder om Tilslidelse til at citere, hvad det ærede Medlem Hr. Korsgaard dengang sagde, hvilket jo i Virkeligheden staar i skærende Modsætning til det, der er opnaaet paa dette Omraade nu ved den Overenskomst, som foreligger. Det ærede Medlem Hr. Korsgaard sagde:

„Hvorvidt det nu vil vise sig muligt at naa saa langt paa dette Punkt, at mit Parti kan gaa med til Lovforslaget, og hvor nødvendigt det vil være, at mit Parti i givet Fald gaar med, kan jo kun Fremtiden vise, men jeg tror at turde sige, at mit Parti ikke gaar med,“
— altsaa til selve Forslaget om den nye Seddelbank —

„medmindre over Halvparten af Landmandsbankaktierne gaar ud af Statens Eje.“

Dette maatte man jo forstaa saaledes, at dette skulde finde Sted samtidig med, at Seddelbankloven blev vedtaget. Men i den Henseende byder den nu afsluttede Overenskomst kun overmaade lidt. Reelt er der ikke opnaaet noget. Tværtimod tror jeg, man maa sige, at den Opfattelse, som den høje Regering hidtil har høvdet om Arten af de Forpligtelser, den har i Henhold til Landmandsbanklovens § 3, i Virkeligheden er blevet styrket ved den Overenskomst, der er truffet, idet det har vist sig, at der skal noget særligt til for overhovedet at foretage Salg af Landmandsbankens Aktier.

Vi har fra vor Side tillagt dette Spørgsmaal meget stor Betydning og har under Udvalget søgt at naa frem med den Opfattelse, at man vel kunde enes om kun at sælge en mindre Post nu, men at der skulde tilrettelægges Adgang til et fortsat Salg af Landmandsbankaktier, saaledes at Land-

mandsbanke i kortere eller længere Tid forvandlede fra at være en Staterhvervsbank til at blive en privat Aktiebank, saaledes som Forudsætningen var, da Landmandsbankloven blev gennemført. Vi har jo i saa Henseende foreslaaet, at man nu solgte den Post Aktier, som man kunde blive enig om, paa 12½ Mill. Kr., men at det samtidig fastsattes, at efterhaanden og i samme Forhold, som Statens Garantiforpligtelse blev nedbragt med det Overskud, som Landmandsbanke oparbejdede, skulde Staten sælge Poster af Landmandsbankens Aktier ud over den Post, som vilde blive solgt nu. Men det har ikke været os muligt at trænge igennem med denne Opfattelse, fordi man fra Regeringspartierne Side bestemt har modsat sig den, og det kan jeg i og for sig godt forstaa, naar man ved, i hvor høj Grad de nuværende Regeringspartier lægger Vægt paa af Hensyn til deres almindelige økonomiske Politik at beholde Landmandsbankens Aktier og i det hele taget at gaa videre ad den Vej, som Statens Indflydelse over Bankvæsenet er Udtryk for.

Det er jo en Tankegang, som utvivlsomt er blevet skærpet fra socialdemokratiske Side i de senere Aar ud fra den naturlige og for sig rigtige Betragtning, at Bankvæsenet er Nøglen til Erhvervslivet, og kan man først beherske Finansieringen af Erhvervsvirksomhederne, har man et meget kraftigt Middel til at beherske hele Erhvervslivet og gennemføre den økonomiske Politik, som man ønsker fra de nuværende Regeringspartiers Side. I saa Henseende skal jeg kun henvise til et Afsnit i det Manifest, som foreligger fra den socialdemokratiske Hovedbestyrelses Møde den 23. Maj 1934. Dette Afsnit har endog til Overskrift: „Socialisering af Banker“, og man fremhæver først heri, at nu skal Nationalbanken, nu skal Seddelbanken reorganiseres og socialiseres.

„saaledes at den kan gaa i Spidsen for Løsning af de Samfundsopgaver, der melder sig, særlig med Hensyn til Finansiering af forøget Produktion, Ordning af Landbrugets Forhold“

o. s. v.; o. s. v. Og saa føjes der til, at „ogsaa det private Bankvæsen maa inddrages under den økonomiske Plan, der er nødvendig“.

Og endelig om Landmandsbankens Forhold, specielt om Statens Forhold til Landmandsbanke, siges det:

„Da Staten med store Ofre er blevet Ejer af Landmandsbanke, bør Staten derigennem øve en gunstig Indflydelse paa Kredit- og Renteforhold, ligesom